

Els Perfums

per LLEÓ FIAULT

La paraula «perfum», del llatí «per fumus» (per al fum), significa olor agradable, emanació aromàtica, més o menys forta, subtil o dolça, i que s'exhala d'una substància qualsevulla i en particular de les flors.

Les resines, bàlsams, els olis essencials extrets de les plantes, alguns productes animals, com l'algalia o l'ambre gris, són els principis actius de gairebé tots els perfums.

En molts d'ells la química moderna ha substituït els perfums sintètics, menys cars però clarament inferiors quan a qualitat i que solament en parlarem per fer-ne memòria.

Els perfums poden ésser simples, tal com la Natura ens els dóna (algalia, ambre, encens, bàlsams, etc.) o compostos, si no obtinguts per la barreja de diversos perfums simples.

Poden ésser secs, trencables, pulverulents, com són els residus odorants, o bé líquids, com els esperits i essències extretes de les plantes oloroses (fari-gola, rosa, clavell, lliri, etc.)

L'ús dels perfums es perd en la nit del temps.

Sembla que llur ús nasqué a l'Orient, a l'Aràbia. Els egipcis el portaren a llur apogeu. Els seus sacerdots en feren, més que un art, una veritable ciència. I posseïren així mateix el monopoli de llur fabricació com el de la seva venda i, des dels primers Ptolomeus, l'exporten a tot el món. Han estat ells qui han descobert l'art de la dissecació per mitjà dels perfums: llurs mòmies són la il·lustració de fins on han arribat amb aquesta ciència.

Els egipcis troben a casa seva la major part de les primeres matèries necessàries per a aquesta indústria i les altres les importen d'Aràbia. Fou a marxants de perfums, que portaven a Egipte les aromes precioses de la Judea, que Josep fou venut pels seus germans.

Els hebreus, fugint d'Egipte, s'emportaren amb ells el gust i l'habitud de l'ús dels perfums: fou així que Moisès rebé l'ordre de Jeová de reservar en llurs tabernacles els fums de l'encens, la qual cosa no s'hauria pas pogut produir si els jueus n'haguessin desconegut l'ús. Més tard, les filles de Sió abusaren fins a un tal punt dels perfums, que Ezequiel s'aixecà airadament contra d'elles, i els acusà d'ésser responsables de les llicències amoroses que regnaven entre les seves belles compatriotes.

A Grècia, Homer elogià les delícies dels perfums i Hipòcrates, hereu de la ciència dels màgics, en féu la base de llur farmacopea. Evità a la mateixa Atenes de la pesta, penjant als carrers de la ciutat garlandes de flors i fent cremar arreu fustes aromàtiques. Després tothom, com Ezequiel a Sió, Sòcrates i Soló a Atenes, llançaren a llur torn l'anatema contra els perfums, que tenien com a responsables de l'embrutiment de llurs ciutadans.

Quan els romans conqueriren l'univers per mitjà de les seves tropes, portaren amb ells els perfums i els maquillatges d'Orient. Horaci i Ovidi en feren la lloança. Però en la mateixa època, Juvenal ridiculitzà així les belles